

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

så længe siden, at også det ærede medlem var imod, at de to lande blev optaget, men hans modstandskraft på dette område har altså ikke været særlig stor.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby anførte med hensyn til det økonomiske, at man skulle være noget varsom med de procentberegninger, som for tiden er blevet så moderne i landene med hensyn til, hvor meget deres militærudgifter andrager. Jeg synes, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft skulle lære deraf. Vi har fornylig set eksempler på, at disse udregninger kan give bagslag, når de er tænkt at skulle benyttes i den indre polemik imellem partierne og så bliver benyttet af udlandet, uden at man i udlandet har lejlighed til at bedømme de virkelige forhold med hensyn til de tal, man opererer med.

Det er vist nødvendigt at sige overfor det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i forbindelse med spørgsmålet om et dyrere eller billigere militær i Danmark og de andre nordiske lande, at såvidt jeg har kunnet få oplyst, andrager Sveriges militærudgifter for tiden 21,6 pct. af statsbudgettet og Danmarks 27 pct. af vort statsbudget, og forklaringen om, hvor stor en procentdel af nationalindtægten de enkelte landes militærudgifter sluger, skal man også være varsom med at anvende, for 5 pct. af en gennemsnitsindtægt som den danske befolknings på 5 000 kr. vejer tungere end 10 pct. af 12 000—15 000 kr., som måske er amerikanernes gennemsnitsindtægt. Det kan lettere lade sig gøre at undvære 500 kr. af en indtægt på 10 000 kr., end det kan lade sig gøre at betale et betragteligt beløb af en indtægt på 5 000 kr. — det har man da i hvert fald hidtil forstået fra socialdemokratisk side.

Jeg skal så yderligere kun sige een ting til til det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og hans partifæller landet over glæder sig over at citere nogle udtalelser af mig fra en forhandling her i rigsdagen i 1948, og jeg kan kun være taknemlig for, at man så flittigt vil vedligeholde, hvad jeg ved den lejlighed har sagt, men jeg vil tilråde det ærede medlem og hans partifæller og andre, når de vil citere mig, at de så citerer i sammenhæng, og for at det ærede medlem skal få lettere adgang til det, skal jeg nu citere, hvad det var, jeg udtalte ved den pågældende lejlighed. Jeg udtalte:

„Ved at tilslutte sig De Forenede Nationer har Danmark givet udtryk for, at vi føler os solidariske med demokratierne i verden, og kommer friheden og menneske-

rettighederne i fare, vedstår vi vort ansvar og forpligtelse og er rede til at bringe de ofre, som er nødvendige for at sikre friheden i verden. Vi skal ikke foregøgle os selv eller andre, at Danmark råder over magtmidler, som kan sætte os i stand til at afværge et tilsigtet overfald på vort land. Vi skal åbent erkende, at vore muligheder i så henseende er meget begrænsede. Men jeg kan tilslutte mig, hvad udenrigsministeren sagde, at skulle Danmark imod al ret og på trods af alle pagter og traktater blive angrebet, da vil vi af al vor kraft forsvare det højeste gode, vi har: Danmarks selvstændighed, vor frihed og vort demokrati.“

Dette standpunkt indtager jeg naturligvis fremdeles. Under den besættelse, som vi har gennemlevet, forsvarede den danske befolkning sig med alle de midler, vi rådede over, både militære og andre midler, og skulle ulykken komme over Danmark igen, vil jeg tro, at det danske folk vil værgе sin frihed og vort demokrati på samme måde, som vi gjorde det dengang.

Jeg vender mig derefter til det, som foreligger til forhandling her i dag: spørgsmålet om de to lande, Grækenlands og Tyrkiets, optagelse i Atlantpagten, og jeg vil da indledningsvis sige, at rigsdagen i denne forhandling ikke står frit. De to regeringspartier og socialdemokratiet har på forhånd bundet sig til den afgørelse, som udenrigsministeren nu foreslår gennemført. I Ottawa har ministeren og regeringen forpligtet Danmark til at acceptere pagtens udvidelse med de to landes deltagelse, og skulle nogen være i tvivl, kan man blot læse telegrammerne i disse dage fra Ankara, hvor den amerikanske hærchef allerede er i fuld gang med at træffe aftaler om den praktiske gennemførelse af sagen. Forhandlingen her i rigsdagen er altså kun af formel karakter. De tre partier har forpligtet sig til at støtte ministerens forslag og derigennem yderligere forstærke Danmarks risiko, såfremt en konflikt skulle udbrude indenfor de store områder, som Atlantpagten efterhånden omfatter. Jeg beklager, at udenrigsministeren og finansministeren ikke i Ottawa fastholdt det standpunkt, som alle partier var enige om, og som udenrigsministeren anførte gode, saglige grunde for før mødet i Ottawa. Og selvom der efter ministerens opfattelse var kommet til at foreligge en ændret situation derved, at Danmark kom til at stå alene med sit standpunkt, så var der dog stadig gode, saglige grunde for ministeren til at forlange, at afgørelsen blev udsat, indtil den danske rigsdag og den danske offentlighed havde